

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 163/2026-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s.r.o., Pribinova 9, Nové Zámky, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 18C/36/2020-1106 zo 4. februára 2026 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením o výške náhrady trov konania v civilnom spore v súvislosti s určením základnej sadzby tarifnej odmeny (ďalej len „ZSTO“) podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

2. Sťažovateľka žalobou žiadala určiť, že v polovici vlastní žalovaného rodinný dom so záhradou. Okresný súd žalobu zamietol. Žalovanému bola proti sťažovateľke priznaná náhrada trov konania. Okresný súd uznesením vyššej súdnej úradníčky trovy konania určil na 2 482,65 eur, keď ZSTO určil podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, podľa ktorého ZSTO je 1/13 výpočtového základu, ak hodnotu veci alebo práva nemožno vyjadriť v peniazoch. Proti tomu podal žalovaný sťažnosť s tým, že ZSTO mala byť určená podľa § 10 ods. 1 vyhlášky z hodnoty sťažovateľkou žiadaného podielu. Okresný súd bez výzvy na vyjadrenie sťažovateľke sťažnosť doručil 18. decembra 2025. Sťažovateľka na to nereagovala a ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu zo 4. februára 2026 okresný súd uznesenie vyššej súdnej úradníčky zmenil a žalovanému priznal náhradu trov

konania 10 201,48 eur, keď ZSTO určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky z polovice ceny rodinného domu so záhradou.

II.

3. Podľa sťažovateľky okresný súd opomenul § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky, podľa ktorého ZSTO je 1/13 výpočtového základu, ak je klientom fyzická osoba a konanie sa týka nehnuteľnosti určenej alebo slúžiacej na bývanie. Je toho názoru, že nemala dôvod podať sťažnosť proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky a okresný súd jej neumožnil vyjadriť sa k sťažnosti žalovaného.

4. Okresný súd k ústavnej sťažnosti uviedol, že rodinný dom bol v katastri zapísaný ako rozostavaná stavba, a tak nešlo o dom určený alebo slúžiaci na bývanie, čo vylučovalo použitie § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Zdôraznil, že napriek tomu, že sťažovateľku na vyjadrenie k sťažnosti žalovaného nevyzval, nič jej nebránilo vyjadriť nesúhlas s argumentmi žalovaného.

5. Žalovaný ako zúčastnená osoba uviedol, že podľa nálezu (II. ÚS 478/2014) ak nehnuteľnosť možno oceniť, ZSTO sa určí podľa § 10 ods. 1, a nie podľa § 11 vyhlášky, a okresný súd nebol povinný podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) vyzvať sťažovateľku vyjadriť sa k jeho sťažnosti proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky.

6. Sťažovateľka k tomu uviedla, že nebolo sporné, že sa konalo o určenie vlastníckeho práva k neskolaudovanému domu určenému na bývanie, v ktorom bývala v rokoch 2012 až 2016. Uviedla, že k sťažnosti žalovaného sa nevyjadрила, lebo na to nebola vyzvaná, a tak by jej za vyjadrenie nebola priznaná náhrada trov konania. Ak sudca mienil zmeniť uznesenie vyššej súdnej úradníčky, mal postupovať podľa § 382 CSP a vyzvať ju, aby sa k sťažnosti vyjadрила.

III.

7. Sťažovateľka namietané porušenie ústavných práv uznesením okresného súdu vyvodzuje z toho, že okresný súd v rozpore s jej predstavou ZSTO neurčil podľa § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Sťažovateľka túto právnu predstavu však v konaní, ktoré viedlo k ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu, neprezentovala napriek tomu, že v čase medzi dorúčením sťažnosti žalovaného proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky 18. decembra 2025 a ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu 4. februára 2026 tak urobiť mohla. O právnej predstave sťažovateľky o tom, aká má byť ZSTO, mohol okresný súd rozhodnúť v konaní o sťažnosti žalovaného, ak by advokátkou zastúpená sťažovateľka včas vyjadрила, že v jej veci treba použiť § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky. Možnosť vyjadriť svoju právnu predstavu o tom, podľa ktorého ustanovenia vyhlášky sa má rozhodnúť o výške náhrady trov konania, a to aj bez osobitnej výzvy všeobecného súdu, je v týchto súvislostiach prostriedkom nápravy, ktorý sťažovateľke priznáva zákon na ochranu jej ústavných práv.

8. O tom, či vo veci sťažovateľky mal byť použitý § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky, mohol rozhodnúť okresný súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením. Ústavná sťažnosť je tak proti uzneseniu okresného súdu podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neprípustná, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Na tom nemení

nič ani argumentácia sťažovateľky o tom, že nebolo vyzvaná vyjadriť sa a že za prípadné vyjadrenie by jej nebola priznaná náhrada trov konania. Rozhodujúce je, že mohla predniesť svoju právnu predstavu, ktorú prednáša až v konaní o ústavnej sťažnosti v konaní pred všeobecnými súdmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu